

УСЕЩАНЕ

- Усещане, усещане... Стига си повтаряла само тази дума!
 - Това не е просто дума.!
 - А какво е?
 - Ако трябва да ти обяснявам какво е... не е добре работата.
 - Ами само това повтаряш. Станала ти е като паразитна дума.
 - Това е думата ми за 2020-та. Сега я открих. И може би ще е думата на живота ми оттук нататък.
 - Понякога не разбирам какво говориш.
 - Важното е, че аз се разбирам.
 - И как сега я откри тази дума? Тя си съществува, откакто е написан тълковния речник, сигурно... – Жана се изсмя.
 - Като съществуваща дума да, но като степен по важност, сега я открих. Досега, трийсет и осем години съм живяла с разума. Винаги той ме е водел. Тази година стана нещо и... разумът ми беше изместен от усещанията.
 - Кои усещания бе Росицо? – пита ме Жана с насмешка.
 - Всичко е до усещане. Как усещаш живота. Примерно, ти с майка си или с баща си си по-близка?
 - С майка ми.
 - Защо? – попитах я аз с насмешка.
 - Откъде да знам защо? Защото... С нея мога да си споделя всичко.
 - Защо с нея, а не с баща ти?
 - Защото... Нея я усещам по-близка.
 - Видя ли? Думата е усещане.
- Жана вдигна недоволно вежда.
- Защо напусна предната си работа? – продължих с въпросите към приятелката ми?
 - Нали знаеш защо? Защото бях неоценена.
 - Финансово или?
 - Знаеш. Казвала съм ти. И финансово, и морално.
 - Шефът ти каза ли ти, че не те оценява?
 - Е, не, много ясно!

- Тогава ти как разбра, че си неоценена?
- Усетих го някак.
- Аха! – извиках в лицето ѝ. – Усети го някак! И заради едно усещане ли напусна? Защо не изчака? Можеше да ти увеличат заплатата, да те оценят...?!
- Усещането ми беше, че не ме цени и не исках повече да работя за него. Не знам как да ти го обясня.
- Няма нужда, аз разбирам.
- Разбираш ти!
- Защо предпочиташ да излизаш с мен, вместо със Силвия?
- Защото с теб ми е по-приятно. Силвия ми надува главата само с нейните проблеми и не слуша за моите.
- Аха! Излизаш с мен, защото съм ти психолог? Да ти реша аз проблемите, понеже Силвия ти ги negliжира?
- Не бе Росицо! Не само заради това. С теб ми е хубаво да си говорим, да се смеем, даже и като мълчим, пак ми е по-хубаво, отколкото със Силвия.
- Ама защо?
- Оф, защо, защо? Сега „защо“ ли ти е новата дума на годината? Тя ли е на дневен ред? Само „защо“ ...
- Кажй де, защо с мен ти е по-приятно?
- Не мога да изброя всички причини. Не знам... Усещам те някак...
- Жана се сепна от себе си. – Оф, и аз започнах да я повтарям тази дума! – възмути се сама на себе си. – Усещам те по-близка ли, не знам... На едни вълни сме просто.
- Защо сексът с Петър ти харесва повече, отколкото със Станимир?
- Е, как защо? Петър е по-добър.
- По-бърз секс ли прави, или по-нежен?
- Не бе! И двамата правят и бърз, и нежен.
- По-голям ли му е от на Станимир?
- Не. Май са им еднакви долу-горе...
- Ами тогава защо с Петър ти харесва повече?
- Не знам. Не съм го анализирала. Трябва да помисля и ще ти кажа.
- Хайде помисли и ми кажи! Ама сега. Оставям те пет минути да помислиш.

След пет минути пак затормозих Жана с въпроси.

- Защо с Петър ти е по-готино?

- Знам какво очакваш. Да ти кажа, че така го усещам.

- Отговорì, както искаш. Нищо не очаквам.

- Петър ме целува, както аз обичам, понякога е груб, понякога нежен. Той и Станимир така беше, ама някак... Този Петър по ме усеща на какви вълни съм. По усеща какво ми харесва. Онзи си я караше повече по учебник, а с Петър ми е по... сетивно.

- Не че нещо ама... Няколко пъти употреби думата усещане.

- Оф, броиш ли ги? Какво ме дебнеш колко пъти я казвам?! Заяждаш ли се Росицо?

- Не. Просто искам да ти кажа нещо. Като ти казах, че “усещане” не е просто дума, ти се изсмя. Сега ти покажах, че всичко се свежда до усещанията ни. Кое, как го усещаме, защо го правим... И за да ти обясня по-лесно нещата, използвах примери от твоя живот. Много хора цял живот живеят според разума си. Остават със Станимир примерно, защото е по-разумно. Той има пари, осигурява ти сигурност и ти предпочиташ него. Само че ти действа, водена от усещането. Избра Петър, защото те кара да се чувстваш по-добре. Много хора не биха напуснали работа, защото разумът им ще им каже, че рискуват. Ще ги посъветва да си стоят на гъза, защото може скоро да не си намерят нова работа. Обаче ти, в най-голямата криза рискува и напусна. Защо?! Защото се чувстваше неоценена. Действа според усещането си. И ето... Усещането е водещо.

- И, казваш, че не е трябвало да взимам тези решения, или казваш, че съм постъпила правилно?

- Нищо не казвам. Не мога да дам оценка на поведението ти. Нито на изборите, които си направила. Просто казвам, че щом душата ти не се е чувствала добре, ти е изпратила сигнал под формата на усещане и ти си действала според това. Така че... Всичко е усещане.

- Щом казваш. – Жана поклати глава, като че все едно се колебаеше дали да се съгласи с мен, или не.

- Има една сентенция на Айнщайн. Аз не обичам заучени фрази

и не ги използвам, обаче тази в последно време все ми се вре в полезрението. Колкото пъти отворя фейсбука, или някъде другаде в интернет, и тя все е пред очите ми. Може да съм я виждала и преди, но не ми е правила впечатление. “Интуитивният ум е свещен дар, а рационалният ум е верен слуга. Създадохме общество, което почита слугата и е забравило дара.” Кажи ми, това не потвърждава ли и моето късно откритие? На трийсет и осем години открих, че усещането е определящо за всичко.

- Не за всичко. – опонира ми Жана.

- Е, как? Нали досега...

- Искам да кажа – побърза да уточни – Искам да кажа, не за всички. Усещането е всичко, но не за всички.

- Така е. Само за осъзнатите.

- Ха ха! И аз току-що го осъзнах. Днес прогледнах и аз. – Жана се засмя, но този път искрено, не иронично. – Благодарение на теб, и аз на трийсет и девет години осъзнах, че усещането е определящо. И на мен ще ми стане дума на годината.

- Не вкарвай сарказъм!

- Не вкарвам бе! Честна съм. Благодарение на теб, аз днес на 29 октомври 2020 година разбрах, че “усещане” не е само дума. И не ме питай после защо предпочитам теб пред Силвия!

Двете се засмяхме в един глас.